Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII Ч. 159. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ВІВТОРОК, 25-го СЕРПНЯ 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, AUGUST 25, 1981 No. 159. VOL. LXXXVIII

В. Янів і З. Соколюк обрані ректором і проректором УВУ

Проф. д-р В. Янів

Мюнхен, Західня Німеччина. — Від 10 років утривалився в Українському Вільному Університеті звичай відбувати статутові Професорські ради, тобто загальні збори в часі літніх семестрів, коли у Мюнхені знаходиться на викладах найбільша кількість членів Професорського збору. Така рада відбулася в четвер, 6-го серпня і в ній взяло участь 19 акредитованих членів Збору із повним правом голосу та 12 негабілітованих викладачів та асистентів.

Слід відзначити, що серед присутніх було по 7 осіб з Америки та з різних европейських країн (6 із Франції, 1 з Англії, 2 з Канади та 12 членів з Німеччини (в тому числі 3 з-поза Мюнхену). Якщо зважити, що вже в першому місяці викладів (липні) було ще 2 професори з Америки, 1 з Канади, і по одному з Голляндії, Франції й Франкфурту, то це найкраще вказує на ролю УВУ, як центру україністів. із цілого вільного світу. Крім викладачів із своїми курсами було дальших трьох з Америки із вечірніми доповідями для ширшої авдиторії; вони не змогли залишитися в Мюнхені довше, щоб мати повний курс для студентів.

Звіти були старанно підготовлені: окремо звітували деканати, представники делегатур, фундацій, і окремо був поданий фінансовий звіт. Синтетичний підсумок зробив уступаючий ректор, проф. Володимир Янів, а після нього промовив в імені Контрольної комісії її голова о. проф. д-р Іван Гриньох. По обширній і речевій дискусії збори одноголосно прийняли звіти до відома та одноголосно обрали ректором проф. д-ра В. Янева, а проректором проф. д-ра Зенона Соколюка. До Контрольної комісії увійшли: о. проф. д-р І. Гриньох, проф. д-р Я. Гурський, проф. д-р Й. Кратохвіль та проф. д-р О. Кушпета. Після виборів і короткої перерви наради продовжувалися, і їх присвячено програмово-діяльностевим справам, з узглядненням ювілею 60-ліття УВУ. Збори тривали майже сім годин.

Загальну Професорську раду попередили факультетські ради: на філософічному факультеті обрано деканом проф. д-ра Г. Васькович, а продеканом проф. д-ра А. Жуковського. Факультет права й суспільно-економічних наук матиме свої вибори під кінець біжучого року. До цього часу уряд сповнятиме дотеперішній декан проф. д-р Б. Кордюк.

В Ню Йорку відкриється виставка праць І. Твердохліб

Ню Йорк, Н.Й. (Й.Тулик). — Об'єднання Мистців Українців в Америці влаштовує індивідуальну виставку Ірини Банах-Твердохліб, що відбудеться в галерії ОМУА від 13-го до 20-го вересня 1981. Фармальне відкриття виставки відбудеться в неділю, 13-го вересня, о год. 1-ій по полудні.

І. Банах-Твердохліб закінчила мистецькі студії у Львові, відтак працювала учителькою в середній фаховій жіночій школі у Львові. Приїхавши до Америки, продовжувала студії в Рочестерському технологічному інституті, спеціялізуючись у портретах, шовкодруках і кераміці.

Тематика І.Твердохліб широка, а багато труду присвятила вона українській церковній архітектурі. Другою замітною її тематикою є символічні образи як „Сибір", „Два світи", „Вінниця" й інші, що представляють мартирологію українського народу. Виставлені праці є виконані техніками олії, акриліку, емалії і ліноριту.

В часі тривання виставки І. Твердохліб дасть доповідь в Українському Музею „Українські народні вибійки" і задемонструє зацікавленим цю стару і призабуту техніку.

6-та Українська зустріч в Пармі

Комітет Шостої Української зустрічі в Клівленді-Парма: (перший ряд зліва сидять): М.Пенцек, М.Почтар, Ф.Лівий, А.Долгий, Е.Ліва, К.Липян; (другий ряд зліва стоять): М. Лівий, С.Козак, Г.Липян, І.Зенчак, В.Тчорик, о. Л.Тимків; неприсутні: А.Оніщак, І.Д.Бучковські і С.Космос.

Шість років тому українська католицька парафія св. Андрея в Пармі, Огайо, почала влаштовувати раз у році Українську зустріч для всієї української громади Великого Клівленду, щоб усі українці зійшлися разом

Перший рік — з нагоди 75-річчя поселення українців у Клівленді. Він збігся з 200-річчям американської революції. Хочемо продовжувати традицію з 1940-их років, коли українці любили сходитися разом на пікніковій площі, яку самі набули. Сьогодні наші люди розкинені, і тому такі зустрічі більше корисні і більше потрібні. В той час була тільки одна парафія. Сьогодні є п'ять католицьких і дві православні.

Цьогорічна зустріч відбудеться, як кожного року, у другу неділю вересня. Комітет подбав, щоб учасники Зустрічі провели приємно тих кілька годин.

Зменшується дохід населення ЗСА

Вашінгтон. — Загальні господарські показники за минулий рік виразно негативні. Та один з найгірших — це показник прибутку населення за той час. Остаточні цифри виявили, що спад прибутку населення ЗСА в тому році був найвищий, тобто рекордовий за ввесь час провадження тих показників.

Записи й контролю прибутків населення ЗСА впроваджено в 1947. Як звичайно, в прибутках населення були за той час чи малі хитання, але здебільшого прибуток зростав. Щойно роки 1974 і 1975 виявили спад. В 1974 році спад прибутку населення був на 4 відсотки, а в 1975 на 2,6. Спад цей викликав тоді першу чергу убогі верстви населення. Минулорічний спад осягнув поганий рекорд, бо спад доходу населення осягнув аж 5,5 відсотка, як подало офіційно бюро Цензусу. І минулого року також спад заторкнув у першу чергу убогі верстви населення. Найменшого спаду прибутку зазнали ті, яких заробітки пов'язані з показником інфляції, або, як кажеться, індексовані й автоматично зростають зі зростом коштів прожиття. До тієї категорії належать також пенсії із соціяльного забезпечення, завдяки чому спад прибутків в соціяльному забезпеченні був менший.

Середні заробітки, які обнімають приблизно половину населення, піднеслися на 7,3 відсотка, тобто до висоти 21,020 для цілої родини. Коли одначе врахувати інфляцію й піднесення коштів прожиття, то і ця відносно заможна частина населення зазнала зниження заробітків. Менше впали заробітки тих, які мають прибутки вище середніх, але зате гірше виглядають прибутки нижчих верств.

Коли брати за статтю, то середній чоловічий заробіток впав реально, тобто після узглядненння інфляції, на 6,3 відсотка до суми 12,500, а для жінок залишився на попередньому рівні, тобто 4,290 долярів після узглядненння інфляції. В тих цифрах містяться тільки прибутки фінансового характеру. Не включені в ті цифри такі фактичні прибутки, як харчові купони, публічні мешкання, яких частину, або й цілість оплачують публічні чинники, програма Медікер тощо. Цього року і в цьому відношенні буде значний спад у зв'язку з новими законами, які ввели значні обмеження фондів.

Іран погрожує Франції

Тегран, Іран. — Засоби масової інформації, а в першу чергу радіо Ірану поширили офіційний виступ предсідника іранського парляменту Гоятолісляи Гашені Рафсанджані, в якому він погрозив Франції, якщо вона не видасть членів бойової групи іранських монархістів, що схопили були іранський воєний корабель.

Як відомо монархісти схопили новозбудовану в Франції канонерку в часі її перебування в еспанському порті Кадіс в дорозі до Ірану, але після кількох днів плавання передали її французькій владі у Тульоні. Французи передали ту канонерку негайно в руки представників іранської воєнної морської фльоти, а ті забрали її до Ірану Не зважаючи на таке полагодження справи, іранські урядові чинники незадоволені. Вони вимагають видачі учасників схоплення канонерки, щоб їх поставити під суд і „прикладно покарати", тобто розстріляти. Рафсанджані сказав, звертаючись до офіційних чинників: „Що скажите, ви, коли від тепер ваші літаки й кораблі будуть схоплювані піратами в Перській затоці, а ми, іранський уряд, дамо їм підтримку? Як може Франція давати схоронище звичайним злодіям і називати це політичним азилем? Краще, щоб Франція дала відповідь на це, бо вона мусить берегти свою власну безпеку. А вона дотепер протиставиться нашим вимогам видати нам злодіїв".

У відповідь на таку поставу іранських офіційних чинників французьке міністерство внутрішніх справ заявило, що члени бойової групи, які були схопили іранську канонерку, дістануть дозвіл на перебування у Франції. Речники французького міністерства внутрішніх справ поінформував що преставники французької влади вже допитували членів бойової групи і після того міністерство рішило, що вони мають право залишитися у Франції. Який буде їх правний характер, дотепер не вияснено.

Агенство Ройтерс повідомило з Теграну про рейд ісламських фанатиків на приміщення, де жили особи підозрілі в приналежності до лівої революційної організації Муджагедін-і-Хальк. В збройній сутичці, яка виникла наслідком того рейду, загинуло принаймні три особи, а около 20 було ранених. Ісламські охоронники отримали підкріплення й опанували приміщення, а тих які залишилися живими, взяли в полон.

Сальвадорські відділи відбили місто Перквін

Сан Сальвадор, Ель Сальвадор. — Несподівана акція червоних партизанських відділів на місто Перквін, яке вони здобули на короткий час, була мабуть сигналом для ширше закроєних виступів. Партизани після того окружили міста Сучітото, Чінкуера і Агілярес, які лежать 20 до 40 миль від столиці країни. Урядові відділи почали протиакцію.

Центральним пунктом урядової протиакції було окруження міста Перквіну, яке закінчилося його здобуттям. Партизанські відділи скупчилися недалеко того міста й армія веде проти них дальший наступ. Командир ґарнізону У Сан Франсіско, столиці провінції Моразан, заявив, що „продовжується важкий скомплікований зудар", одначе не подав, по чийому боці перевага.

Польове радіо партизан, яке виступає під назвою „Венсеремос" (переможемо) подало, що і в інших пунктах країни тривають завзяті бої. Партизани перетяли сполуку з містом Сучіто й наступають на нього. Підпільне рамя лівого фронту переводить поширену саботажну акцію, висаджуючи бомбами зв'язкові пункти уряду, атакуючи мости й урядові будови. В столиці Сан Сальвадорі вони зірвали бомбами три електричні трансформатори й позбавили 70 відсотків міста електричного освітлення й взагалі струму. Довкруги міста Агілярес партизани поставили міцні барикади й намагаються не пропустити загонів Національної ґвардії. Так само має буте окружене місто Тороля.

Партизанське радіо проголосило, що йдеться про загально крайову бойову акцію. З огляду на те, що січнева генеральна офензива партизан закінчилася катастрофальною для них невдачею, тепер вони своєї акції не називають „загальною офензивою", хоч вона щораз прибирає такий характер.

МОСКВА ВИМАГАЄ ПОСЛУХУ

Москва. — В часі своїх довгих вакацій на Криму Леонід Брежнєв, генеральний секретар КПСС, відбув зустрічі й довгі розмови з усіми лідерами совєтських сателітів — сусідів СССР. Серед них були також перший секретар польських комуністів Станіслав Каня і прем'єр генерал Войцех Ярузельскі. Після тих зустрічей московське Політбюро видало документ, у якому засудило польських комуністичних лідерів за нерішуче поступування, а від усіх інших вимагає на майбутнє беззастережного послуху.

Вимога послуху, як звичайно завуальована „принципами марксизму-ленінізму" та „інтернаціоналізму", під чим Москва розуміє безумовне підпорядкування її дорученням та переводженням в життя тієї самої політики, що її з катастрофальними наслідками переводить КПСС в Совєтському Союзі. Совєтське Політбюро заявило у своєму зверненні, що „в Польщі проявляються гострі критичні явища", яких причину воно бачить у першу чергу в тому, що польське комуністичне керівництво на самому початку наростання незадоволення не вжило сили, як це на вимогу Москви робили в таких ситуаціях усі інші польські комуністичні режими в 1956, 1970 і 1976 рр. На думку кремлівських лідерів польські комуністи повинні були „застосувати рішучу відсіч у відповідному часі", тобто тоді, коли їх до такої акції склонювало московське Політбюро та його висланники на чолі з Михайлом Сусловим.

Іншою помилкою комуністичного проводу було те, що він ввійшов у таке велике заборгування супроти Заходу, що тепер мусить нагинатися до вимог західніх кредиторів. На майбутнє Москва вимагає, щоб інші комуністичні режими вистерігалися цього, бо як каже документ Політбюра „імперіялісти пре помочі цього створюють загрозу для безпеки соціялістичних країн та інших держав, сповільнюють процес детанту та руйнують загальний міжнародний клімат".

Текст проголошеного і широко розреклямованого документу Політбюра вказує на цілий ряд моментів. У першу чергу з документу ясно, що Москва в ніякому разі не погодиться на лібералізацію режимів сателітних країн, бо боїться , щоб бакциля свободи не перекинулась на СССР, що вона в сучасній ситуації не має сили розправитися з поляками та що в оцінках членів Політбюра були великі розходження.

У світі

СОВЄТСЬКИЙ ПРЕДСТАВНИК НА КОНФЕРЕНЦІЮ у питаннях роззброєння у Женеві Віктор Ізраеліян виступив з напастливою промовою проти ЗСА та поставив внесок, ціллю якого було розпочати дискусію над американською продукцією невтронної бомби. Дискусію цю Москва намагалася розвинути у всебічну атаку на ЗСА, як це вона тепер робить у своїй пресі та в інших засобах масової інформації. Представник ЗСА, Чарлз Флавері, назвав совєтську пропозицію не серйозною, а звичайним аґітаційним трюком. Пленум конференції не схвалив совєтської пропозиції й, таким чином, совєтські спроби перетворити конференцію роззброєння на пропагандивні description не увінчалися успіхом.

НА КОНФЕРЕНЦІЇ У СПРАВАХ ЕНЕРҐЕТИЧНИХ засобів та коштів на їхнє покриття так звані країни півдня поставили пропозиції, щоб індустріяльні держави перебрали на себе фінансування закупів нафтової ропи недорозвиненими країнами, а крім цього, щоб вони ще також фінансували пошуки за новими енерґетичними засобами для тих країн. Коли ж країни півдня побачили, що їхніх вимог не трактують серйозно, тоді деякі з них висунули пропозицію компромісу, тобто, щоб їм дали фінансові засоби, але в меншій кількості. До цього вони ще додали, щоб створити новий енерґетичний центр, який мав би право вгляду в справи постачання енерґії промислових країн, бо, таким чином, недорозвинені країни мали б змогу контролювати продукційні можливості індустріяльних країн і ставити до них дальші вимоги. Цей другий проєкт так само не має виглядів, щоб бути прийнятим.

З ДОРУЧЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА ПІВДЕННОЇ КОРЕЇ Чан Ду Гвана, військова поліція заарештувала колишнього командира воєнної округи Сеуль та міста Сеуль генерала Пак Се Джіка, який перетворив свою головну квартиру в твердиню, але місяць тому його звільнено з його посту, не подаючи ніяких причин. Останньо його арештовано в часі їзди автом на публічному шосе. Відставленого до максимально забезпеченої тюрми генерала піддано суворому переслуханню, після якого його залишено в тюрмі. В тій тюрмі перебувають тільки особи запідозрені в організуванні або підготові державного перевороту, шпигунстві тощо. Генерал Се Джік був видатним фахівцем військових справ та мав численних американських приятелів. Йому закидають, що він намагався декому зі своїх американських приятелів допомогти в торговельних операціях. А крім цього, прокуратура закидає йому, що він сам своїми господарськими заходами підривав високий престиж генерала. Одначе в ті закиди ніхто не вірить, а загально говорять, що його усунув президент Ду Гван, щоб позбутися суперника до найвищої в країні влади.

В ІЗРАЇЛІ ПОСТАВ КОНФЛІКТ ДОВКРУГИ археологічних розкопок, який може мати поважні політичні наслідки. Важливим елементом правлячої коаліції є крайнє крило ортодоксальних віруючих. Деякі елементи того крила протестують проти археологічних розкопок в старому місті Єрусалиму, а зокрема в так званому місті Давида. Серед протестуючих є також секта Нетурей Карта, яка заперечує існування держави Ізраїля, а вимагає, щоб Ізраїль був тільки релігійною формацією. Конфлікт загострився, коли обидва головні рабини в Ізраїлі, — Шльомо Ґорен, духовий керівник Ашкеназім (жидів, що прийшли зі Східньої Европи) і Овадія Йозеф, релігійний керівник Сефардім (жидів, що прийшли з Північної Африки), — прилучилися публічно до заборони розкопок. Противники розкопок почали демонструвати й протестувати, а останньо звернулися до близьких собі релігійних і політичних діячів, щоб ті примусили уряд Беґіна заборонити розкопки. Дотепер уряд розкопки підтримував, і йому важко буде їх заборонити, тому що до урядової коаліції належать також гарячі прихильники розкопок.

У СТОЛИЦІ ЛИВАНУ, БЕЙРУТІ, ПОНОВИЛИСЯ вуличні бої між ісламськими сектами і комуністами, а до них долучилися сутички інших світських і релігійних угруповань. Постала небезпека, що в бойові акції включаться також християнські міліціонери.

У ЛЬВОВІ ЗАСУДЖЕНО ІВАНА КАНДИБУ

Іван Кандиба під час першого ув'язнення

Гельсінкі, Фінляндія. (УІС „Смолоскип"). — З України наспіла вістка, що в п'ятницю, 24-го липня 1981 року, у Львові був засуджений член основоположник Української Гельсінкської групи Іван Кандиба.

Він засуджений на 10 років ув'язнення і 5 років заслання, що є максимальним терміном, згідно з Кримінальним кодексом УССР.

Іван О. Кандиба народився 7-го липня 1928 року, юрист, відбув 15 років ув'язнення (1961-1976) за участь в Українській Селянсько-Робітничій Спілці.

Після звільнення був постійно репресований і жив під адміністраційним наглядом в Пустомитах, біля Львова.

В Америці

ВІЦЕПРЕЗИДЕНТ ДЖОРДЖ БУШ, ВИСТУПАЮЧИ на 82-ій крайовій конвенції Асоціяції ветеранів закордонних війн, порушив між іншими, також справу останніх совєтських обвинувачень звернених в сторону Америки у зв'язку з рішенням президента Роналда Реґена розпочати продукцію невтронної бомби. „Я тільки повторю вам те, що вони про нас говорять, — заявив Буш, — вони називають нас варварами, нелюдами, підпалювачами війни, воєнними авантюрниками". Віцепрезидент наводячи декілька епізодів з останньої Другої світової війни запитав: „Чи має право Совєтський Союз повчати нас про мир? Якщо для них такий дорогий мир, то чому не починають з виведення своєї 100-тисячної армії з Афганістану, або не заставлять В'єтнам закінчити з окупацією Камбоджі, припинять підтримувати терористів у світі, чи використовувати кубинські військові частини для авантурницьких війн в Африці", — сказав Буш під рясні оплески присутніх. Він також виступав в обороні оборонного бюджету ЗСА і рішення президента Реґена підняти знову на ноги силу З'єднаних Стейтів Америки.

ПРЕСОВЕ АҐЕНТСТВО ЮНАЙТЕД ПРЕС Інтернешенал інформує з Чикаґо, що в районі середнього заходу страйкує 3,248 контролерів цивільного летунства. Приблизно 2,633 були звільнені на зарядження федерального Уряду вже таки першого тижня страйку, як минув реченець визначений президентом Роналдом Реґеном. Тепер 791 контролерів написали до управління комунікації листи з оправданням своєї відсутности, не згадуючи нічого про страйк, який, як відомо, є нелеґальним актом, і заявили, що радо повернуться на роботу, якщо дістануть на це дозвіл. Інших 484 осіб запросились на розмову для вияснення справи. Вміжчасі управління цивільної авіяції розпочало приймати подання від осіб, які бажають у тій дільниці працювати. Таким потягненням Адміністрація президента Роналда Реґена дає до зрозуміння, що вона вважає профспілку контролерів розв'яззаною і не бажає з нею входити в жадні пертрактації. Секретар Департаменту транспорту Дру Луїс заявив, що на роботу будуть прийняті назад тільки ті контролери, які докажуть, що їхня відсутність була конечною, або що їх було змушено до страйку.

АМЕРИКАНСЬКІ МЕДИЧНІ СПЕЦІЯЛІСТИ твердять як про це пише популярний журнал „Ю.С. Нюз енд Ворлд Ріпорт", що неме ніяких доказів, що людина мусить старітись вже в 65-70 чи 80 роках життя, бо організм є настільки міцний, що кожний якщо його не заатакує поважна хронічна хвороба, може жити 100 й більше років. Директор Крайового інституту старіння Роберт Батлер заявив, що американці, які народилися в останніх роках в середньому житимуть довше, як 75 до 90 років. „Ми самі створили міт, що люди на 70-му році життя вже старики, — заявив д-р Р. Батлер, — але це не відповідає правді, бо процеси старіння у кожного проходять інакше". Він навів приклад президента Роналда Реґена, організм якого значно біологічно молодший від його віку.

АВТОМОБІЛЬНІ КОМПАНІЇ ФОРД І КРАЙСЛЕР припинили процес голосного відкликування автомобілів з дефектами за дозволом федеральної аґенції безпеки у Вашінґтоні. Від січня до липня ц.р. американські автомобільні компанії 79 разів відкликали деякі моделі своїх автомобілів на рекомендацію Федеральної адміністрації шляхів і кожного разу мусіли публічно проголошувати таке відкликування, що дуже шкодило престижеві автомобільних компаній. Речники американських компаній тепер заявили, що вони воліють без зайвої реклями і розголосу полагоджувати ці справи, бо автомобільна індустрія і так дуже багато втратила і переживає ще й сьогодні свого роду кризу.

ПРЕСОВИЙ СЕКРЕТАР БІЛОГО ДОМУ ДЖЕЙМС Брейді перейшов вже четверту з черги операцію голови після поранення під час атентату на президента Роналда Реґена 30-го березня ц.р. Згідно з опінією лікарів-спеціялістів, стан здоров'я Брейді не є загрозливий, але чи хірургам вдалося зупинити процес випливу плину з мозку покаже щойно майбутнє. Згідно з опінією речника лікарні університету Джорджа Вашінґтона д-ра Денниса О-Лірі, з процесом виздоровлення Брейді треба почекати ще кілька тижнів, щоб могти з певністю сказати, що він є на шляху до цілковитого виздоровлення.

РЕЧНИКИ ДЕПАРТАМЕНТУ СКАРБУ ЗАЯВИЛИ, що Секретна служба, яка теж хоронить Президента ЗСА й інших урядових осіб, виконала своє завдання добре під час атентату на президента Роналда Реґена в дні 30-го березня ц.р., але у цих функціях все ще є місце на удосконалення. Департамент погоджується з думкою багатьох поліційних аналітиків, що число членів секретної служби повинно бути збільшене, службовці повинні перейти додатковий вишкіл охорони Президента. Під теперішню пору цю важливу службу виконують 1,544 особи, 72 особи менше, як чотири роки тому. Адвокати згаданого Департаменту, які приготовили 101-сторінкове звідомлення з праці Секретної служби, дораджують Конґресові змінити закон про особисті права і тим самим дати можливість службі одержувати інформації про діяльність кримінальних елементів і потенційних вбивників.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda"
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Собі на шкоду

Після кількамісячної перерви відбулася в Канкуні, Мехіко, вступна нарада нової серії конференцій „Південь-Північ", ціллю яких є домовитися в справі господарської розбудови півдня та допомоги півночі, тобто індустріяльного Заходу і Японії у тій розбудові. Перша серія таких конференцій тривала роками і закінчилася тотальним провалом весною цього року, коли на форумі ОН, під егідою яких ці конференції відбувалися, прийшлося заявити, що „конференції скінчилися неуспіхом, нового реченця і місця майбутніх конференцій ми не визначили".

Нарада в Канкуні не лише визначила нове місце майбутньої конференції в тих справах, тобто Канкун, але й призначила цю осінь на її започаткування. Але не тільки це. Вона також накреслила частково формально, а частково дорогою факту нові напрямні цих конференцій. І якщо тільки вдасться цих напрямних дотримуватися, а за це буде завзята боротьба, то конференції закінчаться успіхом, тобто корисно для обох сторін, для промислової півночі і для відсталого під господарським оглядом півдня.

Невдача дотеперішніх конференцій мала свою безпосередню причину, але й мала дальші ґрунтовніші і підставовіші причини. Безпосередньою причиною було те, що деякі країни півдня, очолені лівими режимами, ставили до країн півночі такі високі й нераціональні вимоги, що країни півночі мусіли б зруйнувати себе господарсько й довести до банкрутства, щоб їх задоволити. Ті вимоги не могли бути навіть базою речевої дискусії, бо йшли вони в сотні тисяч більйонів долярів, які індустріяльні країни мали б передати відсталим, разом з патентами, цілими фабриками й господарськими галузями, які, очевидно, ржавіли б десь на полях тепер відсталих країн без користи для них, а зі шкодою для населення промислової півночі. А до того задирлива форма, не раз неприховані ультиматуми, з якими ці вимоги висувалися, мусіли довести до невдачі. Країни півдня виходили з тези „вини" півночі у відсталості півдня. Мовляв, у колоніяльних часах метрополії не тільки їх експлуатували, але зіпхали на такий низький щабель розвитку, що вони не могли подолати завдання.

Немає найменшого сумніву, що колоніяльний визиск відсталих народів метрополіями заслуговує на рішучий засуд. Але до цієї причини не можна зводити цілого людського розвитку й укладу міжнародних стосунків. І тому раз назавжди треба відкинути теорію „репарацій за заподіяні шкоди" у розмовах „Південь-Північ", а перейти до реального стану, до дійсних відносин і потреб, до справжніх причин відставання цілого ряду країн і до прагматичного плянового усування їх. Треба скінчити з обвинуваченням сучасних поколінь у тому, що їхні предки робили, чи не робили.

Тут не може бути й мови про зворот того, що було забране двісті чи триста, чи ще більше, чи менше років тому. Тут може й мусить бути мова про взаємний спільний інтерес. Ніхто не має права вимагати діяти собі на шкоду від будь-кого іншого. Держави півночі, індустріяльні держави, можуть і повинні допомогти й поділитися своїми матеріяльними здобутками, своїм знанням, своєю працьовитістю і других того самого навчити для взаємного добра. Це є не лише моральний обов'язок — людина людині — але також спільний інтерес, інтерес одного й другого чинника. Без врахування взаємної користи, з усіх цих конференцій не буде діла. Індустріяльний Захід, чи, вживаючи номенклятури цих конференцій — індустріяльна північ, своєю допомогою створить собі партнерів, наблизить до свого рівня інші народи, мільйони й десятки мільйонів людей, з якими він, Захід, буде далі співпрацювати для піднесення всіх на вищий рівень.

На нарадах в Канкуні брали участь не всі народи, а тільки запрошені ініціяторами цих нарад на чолі в першу чергу з Австрією й Мехіко. ЗСА устами президента Реґена, а відтак державного секретаря Гейга застереглися проти участи Куби, яку Мехіко, в особі його президента Портільйо хотіло за всяку ціну запросити. Мехіко і ті, що підтримували його в тому питанні, в даному разі пішли за думкою Вашінґтону, але з наміром знову цю справу висунути й боротися за неї до гіркого кінця. І тут знову ЗСА не можуть поступитися. Бо йдеться ні більше — ні менше про те, щоб американський робітник і фармер, інженер і менеджер, власник капіталів і інтелектуал, власним потом, власним талантом і власними зусиллями діяли собі на шкоду. Ніхто не сміє нікого змушувати діяти на своє знищення. А притягнення до участи в цих нарадах Куби і їй подібних країн власне було б цим, а не чим іншим! Куба й інші подібні до неї режими, а в першу чергу їхній протектор Москва, не раз і не два, а завжди заявляють і конкретно намагаються перевести в життя одну мету — знищити ЗСА, американську систему, здобутки, добра, створені десятками поколінь і мільйонами людей. І тому в допомозі для цих режимів не сміє бути свідомо вжитий хоча б один американський цент.

Попередні американські уряди помилялися, коли толерували таке. Теперішній Уряд зрозумів це, і від цього американці вже не можуть відступити; — не тільки Уряд, але кожний громадянин, ціла громадськість. Бо тут уже не йдеться про рішення державних чинників, а про здобуті працею засоби мільйонів людей, цілого американського суспільства. Американська людина і вся громадськість не будуть працювати собі на шкоду.

Володимир Душник

ПОДІЇ В ПОЛЬЩІ І НАДІЇ БАЛТІЙСЬКИХ ЕМІҐРАНТІВ У ШВЕЦІЇ

Річ зрозуміла, що політичні події в Польщі притягають увагу політичної еміграції не тільки з Польщі, але також еміграції із сателітних країн та з поневолених Москвою народів України, Білорусі та трьох балтійських країн — Естонії, Латвії і Литви.

Швеція є осередком великого скупчення політичних еміґрантів з Естонії (25,000), Латвії (4,000) та Литви (біля 3,000), які мають певну фінансову і моральну підтримку шведського уряду і народу.

Легший доступ

Доступ зі Швеції до Балтійських країн був перед тим дещо легшим, як, наприклад, відвідини України чи Білорусі. Згідно із достовірними вістками, балтійці в спроможності пересилати до країн свого походження протимосковські летючки, чи касетки з електронічними лентами, з вістками про події в Польщі.

Естонські джерела в Стокгольмі подають про спорадичні, але добре організовані протести естонської молоді. Недавно два лотиші відвідали столицю Латвії Ригу, де вони бачили молодих хлопців у спортових сорочках — „майках" з написом „Солідарносьць" лотишською мовою. Так само польські комуністичні часописи, які перед тим були по різних газетних кіосках у Балтійських республіках, більше не продаються тут з відомих причин: Москва боїться, щоб ця „польська недуга" не перекинулася в Балтійські країни.

Доля цих трьох Балтійських країн є дуже подібна до політичної долі Польщі. Литва довгий час була під пануванням Польщі тоді, коли Латвія і Естонія були під пануванням Швеції, Німеччини й Росії.

Сотні тисяч балтійців були депортовані Москвою, коли в червні 1940 року СССР силою загарбав всі три країни, перетворюючи їх у „совєтські соціялістичні республіки", цебто колонії Москви.

Найбільш активною групою в Стокгольмі є естонська група, яка видає різні брошури і бюлетені по-шведськи, по-англійськи, по-французьки і по-німецьки. Ця група також висилає певні видання по-естонськи до окупованої Естонії.

Згідно з інформаціями цієї групи, в останніх роках відбулися численні судові процеси над естонськими „буржуазними націоналістами", і значне число естонських патріотів було засуджене на довгі роки ув'язнення. Серед них був молодий інженер Юрі Кукк, який помер у неволі в березні цього року після довгої голодівки. Антиросійські демонстрації відбулися в столиці Естонії Таллін і в місті Тарту.

Лотишською групою у Швеції кермує Світова Федерація Вільних Лотишів, осідок якої є в Америці. Ця організація співпрацює зі СКВУ — Світовим Конгресом Вільних Українців.

Литовці, яких є менше в порівнянні з естонцями і лотишами, у Швеції ведуть також політично-пропаґандивні акції під проводом Світової Литовської Громадськости з осідком в Америці. І ця організація також співпрацює із СКВУ.

Потреба валюти

Багато з цих балтійських еміґрантів, а передовсім естонці, леґально відвідують балтійські країни мабуть тому, що совєтська влада потребує „твердої західньої валюти" і можливо також тому, що совєти не уважають політичну діяльність балтійських еміґрантів аж надто грізною для їхнього панування в Балтійських країнах, хоч з Москви, з окупованих Вільна, Талліна і Риги, безнастанно громлять „зрадників" та „буржуазних націоналістів", цебто політичних еміґрантів із Балтійських країн.

В кожному разі Балтійські країни, хоч і під московським нагаєм, але мабуть, краще поінформовані про події в Польщі, ніж інші неросійські країни СССР, як, наприклад, Україна чи Білорусь. Тому балтійські еміґранти у Швеції мають великі надії, що події в Польщі матимуть значний вплив на поневолені балтійські народи.

З господарського життя

Розщіплювання ґенів та схрещування й комбінація різних порід і різних прикмет щораз більше переходять з наукових лябораторій, досвідчих інститутів і експериментальних піль в індустрію. Після того, як відповідні державні чинники почали видавати дозволи, а патентовий уряд — патенти, на промислове використання штучного розщіплювання і комбінування ґенів, щораз більше компаній готується до масової продукції в тій ділянці. Великі фармацевтичні фірми готуються до фабрикації таких лікувальних препаратів, яким тепер немає рівня. Хемічні фабрики, які вже давно діють на межі нової промислової ділянки, вже почали працювати для промислового використання найновіших наукових здобутків у біології. Особливо великих вислідів сподіються фірми, які займаються виробом штучних добрив для агрикультури та хемікалій для приспішення росту рослин і тварин та для поборювання різних шкідників. Вони сподіваються при допомозі нових препаратів, розщіплювання ґенів та переношення різних прикмет з одних ґенів на другі не тільки піднести продукцію існуючих їстивних рослин, але й створити зовсім нові їхні ґатунки. Гебрідизація дала дотепер величезні успіхи в аґрикультурі. Розщіплювання ґенів і нова їхня комбінація, на думку вчених і індустріялістів, повинні перевищити в цьому відношенні всі дотеперішні здобутки.

У вересні ц. р. відбудуться в Парижі дальші наради між представниками польського уряду та господарськими колами Заходу, зокрема тими, що дали Польщі величезні кредити. Польща не може вийти з сучасного важкого господарського положення без перебудови своєї господарської системи. Тому західні кредитори вимагають від польського уряду далекойдучих змін перше, ніж погодитися на нове розложення сплати тих кредитів, що їх Польща вже отримала, та дати нові кредити для оперативного урухомлення існуючих виробничих комплексів. Між дезидератами західніх кредиторів є також побажання, щоб Польща стала членом Міжнародного монетарного фонду. Коли б Польща була його членом, тоді розложення кредитів та признання нових було б значно легше. Міжнародний монетарний фонд розпоряджає величезним досвідом і кадрами специялістів, які вміють вивести захитані господарські системи з клопотів. Але Москва не погоджується на вступлення Польщі в члени Міжнародного монетарного фонду. Не зважаючи на це, в недалеких паризьких нарадах візьмуть участь і представники фонду, щоб послужити своїм досвідом і порадами. А коли б Москва все таки погодилася на вступлення Польщі до того фонду, то Польща могла б дістати й поважні кредити від нього.

Декілька років тривала совєтська пропаґандивна й дипломатична кампанія за придбанням західньоевропейських інвестиційних фондів на розбудову газових резерв в Ямбурґу, Сибір. Врешті, західні промислові й державні кола прихилилися до кредитування і технічної допомоги в тому. Тоді Москва змінила свою думку. Проєкт експлуатації газових резерв в Ямбурґу й достави газу звідти до Західньої Европи уневажнено, а на його місце совєтський уряд рішив розбудувати газові поля в Уренґой, 250 кілометрів на південь від Ямбурґу. Про газові резерви в Уренґой подають совєтські джерела, що це найбільші в світі. Одначе Москва відхилила пропозицію західних промисловців, щоб вони могли зі свого боку перевірити, які багаті ті резерви. Ще в 1970 році Москва запропонувала, щоб американський промисел узяв на себе побудову споруд для перетворення цього газу в плин і його транспортацію відповідними кораблями до ЗСА. Одначе після короткого часу СССР змінив свою думку й сам взявся до розпрацювання експлуатації цих піль. Тепер знову Москва звертається на Захід, щов звідси дістати фонди й технологію.

Зовсім недавно керівництво летунської компанії Пан-Ам звернулося до профспілкових своїх працівників, щоб вони погодилися на добровільну обнижку заробітних платень працівників з огляду на важкий фінансовий стан компанії. Вже в дуже короткому часі після того звернення керівництво двох юній, до яких належать працівники Пан-Ам, заявило про свою згоду на обнижку платень на 10 відсотків. Однією з тих юній є Міжнародне братерство водіїв (Тімстерс) — незалежна юнія, відома зі своїх радикальних і неперебірливих метод. Згода на таку обнижку платень полегшить цій летунській компанії старатися дістати банковий кредит у висоті 200 мільйонів долярів, який повинен допомогти їй пройти крізь тимчасові платничі труднощі. Для здобуття плинної готівки Пан-Ам приступила до продажу низки міжнародних готелів, які були її власністю. Їх вела фірма Корпорація міжконтинентальних готелів, яка є власницею 83-ох готелів у 48-ми державах. Ці готелі були дуже прибутковою частиною Пан-Ам.

Крістін Онассіс, дочка покійного вже Арістотеля Онассіса, корабельного грецького магната й другого чоловіка Джекелин Кеннеді-Онассіс, виводить одідичене після батька корабельне підприємство з біди. Вона продала цілий ряд кораблів, які приносили малий прибуток, або взагалі не приносили, а сконцентрувалася на великих товарних кораблях. Завдяки цьому її корабельна фірма знову вийшла на твердий ґрунт, принаймні на найближчий час.

Сен. Павло Юзик

90-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОГО ПОСЕЛЕННЯ В КАНАДІ

Канада цього року 1-го липня святкувала 114 років свого державного існування. У цій молодій державі, яка була створена спільно англо-кельтами й французами, ми, українці, робили і робимо свій всебічний вклад вже 90 років. За цей час протягом чотирьох поколінь ми поважно спричинилися до розбудови всіх ділянок канадського життя. Наша роля, як рівноправних громадян, є не менше важливою, ніж роля так званих основників Канади — англо-кельтів і французів.

Треба пам'ятати, що українці були запрошувані заселювати канадські простори й пустелю тоді на півпорожніх степах у Манітобі, Саскачевані й Алберті. Клиффорд Сифтон з Манітоби, федеральний міністер внутрішніх справ, який був провідником і душею цього масового іміґраційного руху, всеціло заохочував, підтримував і обороняв українських поселенців. Противникам він так відповідав (в перекладі);

„Ці землі, заселені цими европейськими селянами, є єдині частини, де люди не в боргах. Вони ніколи не кидали цієї землі, і банкіри погоджуються з тим, що ці европейські селяни найуспішніші поселенці... Пересічний канадський чи американський фармер не надається до цих диких земель...

Я вважаю, що дужий селянин у кожусі, роджений на землі, предки якого були фармерами поверх десяти поколінь, з кріпкою жінкою і півтузином дітей, є поселенець доброї якости".

Перші задокументовані українські поселенці, Василь Єлиняк і Іван Пилипів, дістали „гомстеди" недалеко Веґревіллу, де започаткували перші українські громади й колонії. На їхній заклик прибули, переважно з Галичини й Буковини, тисячі селян, які за двадцять років перед Першою світовою війною взяли в посілість мільйони акрів дикої землі, творячи довгий ланцюг поселень від полудневозахідньої Манітоби через середній Саскачеван до північно-західньої Алберти.

З глибокою вірою в Бога, в Церкву, у свій народ і в Канаду ці прості люди покинули свою рідну землю навіки, поїхали світ-заочі й оселилися на землі невідомої пустелі. Доброю волею, тяжкою працею і витривалістю ці українські піонери створили нові доми й нове життя для себе й краще майбутнє для своїх дітей. До цих пустель на канадських степах вони принесли цивілізацію й культуру, основуючи кілька сот громад, з церквами, читальнями, народними домами, які зросли по селах і містах, в яких розвинулися крамниці, бизнеси й індустрія. На вічну пам'ять цим піонерам багато з цих нових місцевостей прибрали українські назви, наприклад, Мирнам, Шандро, Новий Київ і Стрий в

(Продовження на ст. 3)

Ярослав Савка

ВАРШАВА І „СТАТУС КВО"

Під таким заголовком появилася стаття у західньонімецькому тижневику „Дас Остпройсенблятт" (Гамбург) ч. 31 з 1-го серпня 1981 року. Автор цієї статті — Ганс Гавзберґер. Тому, що стаття Гавзберґера не позбавлена цікавих акцентів і для українського читача, варто до неї приглянутися ближче.

Автор статті вважає, що „Конгрес Польської Об'єднаної Робітничої Партії остаточно припечатав розпад — чи еволюцію — дотеперішньої системи комуністичної влади. Найбільш неймовірною зміною є те, що в совєтській сфері впливу взагалі мали змогу появитися свобідно вибрані делеґати, тобто особи, яких можна було фактично вибирати з-поміж кількох кандидатів".

Далі Гавзберґер аналізує економічну ситуацію Польщі і висловлює погляд, що „всі тенденції до демократизації і лібералізації не встані укрити того факту, що основна проблема польської економіки не була вирішена і, короткоречевце во, взагалі не може бути вирішена. Навпаки, криза загостриться ще більше. Підсумовуючи свої коментарі про ситуацію в Польщі, Гавзберґер каже: „Беручи до уваги все сказане, треба вважати, що розвиток подій у Польщі не довів до успокоєння відносин, а, навпаки, динамічність подій зросла. І це положення буде дальше мінятися.".

„Внутрішньо - політично", — продовжує Гавзберґер, — „почався революційний процес, кінця якому не видно. Далі він пише, що в тій самій мірі, в якій партія втратила свою ролю геґемона, зовнішньо-політична роля Польщі, визначена їй в 1945 році, буде обмежена".

„Сьогоднішній 'статус кво' Польщі є нерозлучний зі 'статусом кво' Німеччини, установленим у Ялті в 1945 році. Знаменним для цього порядку було те, що Польща була зміцнена коштом Німеччини". У дальшому Гавзберґер пише, що „Сьогодні совєтам доводиться ствердити, що цей наріжний камінь в будові совєтської політики безпеки втратив під кожним оглядом свою конструкційну витривалість. Із ґаранта совєтської потуги в Центральній Европі став він в останньому часі фактором непевности. Карта, на яку 30 років тому назад Совєтський Союз зробив ставку, тепер більше не „б'є". Таким чином, з-під створеного в 1945 році 'статус кво', усунено ґрунт з-під ніг.

„Виходячи з цього заложення, можна припускати, що Совєтський Союз не буде безчинно приглядатися дальшому розкладові своєї позиції у цьому просторі. З точки зору совєтських інтересів взагалі неможливо безчинно приглядатися цьому розвиткові ситуації. Вихід Польщі із совєтської сфери домінації, не був би жадною розв'язкою проблеми. На місце польського питання прийшло б питання балтицьке або українське, а в остаточному розрахунку само існування СССР стало б під знаком

(Продовження на ст. 3)

Анатоль Камінський

СИТУАЦІЯ НА УКРАЇНІ І ВИСНОВКИ З НЕЇ

I

Інтеґральна мультинаціональність — головний метод й інструмент русифікації на сучасному етапі

На XXVI з'їзді КПСС, 23-го лютого 1981 року, у звітному докладі, виданому вміжчасі окремою 110-сторінковою брошурою, Леонід Брежнєв присвятив національному питанню Совєтського Союзу не більше як три сторінки. Щоправда, вже у четвертому параграфі його виголошеної промови, більшість якої, як відомо, він не відчитував із немічности, Брежнєв сказав, що „сім'я совєтських народів стала ще спаянішою", і що ця родина „живе ще дружніше".

Це твердження в такій чи дещо розробленій ширшій формульовці повторювалося рефреном у промові Брежнєва у різних варіянтах: „Єдність совєтських націй сьогодні міцна, як ніколи".

Справа, очевидно, не в тому, скільки сторінок Брежнєв посвятив у своєму докладі національному питанню, ні, тим більше, — у його принагідних натяках про осудження антисемітизму, як чергового гачка для певних фінансово-торговельних кіл на Заході, зокрема тих, що наставлені на нові, ось хоч би торговельні концесії Кремлеві за ціну жидівської еміґрації.

Засадничим було тут потвердження у черговий раз, що серцевиною національної політики Кремля є зформування „єдиного совєтського народу" шляхом асиміляції і русифікації неросійських народів, чи, за совєтською термінологією, „шляхом зближення і остаточного злиття всіх совєтських націй і народностей."

Концепцію „совєтського народу", як нової спільноти, опертої на спільній соціяльно-економічній, ідеологічно-політичній і культурній базі, формально і офіційно „окоронував" сам Хрущов ще на XXII з'їзді КПСС у 1961 році. В програмі КПСС, прийнятій на цьому з'їзді, виразно говориться про те, що комуністичне будівництво, вже в період розвинутого соціялізму, а такий, мовляв, якраз існує зараз в СССР, відзначається „новим етапом у розвитку національних відносин в СССР, що їх характеризує дальше зближення націй і осягнення їх повної єдности".

У тому часі, як і тепер, формально говорилося про т. зв. дві тенденції у розвитку соціялістичних націй і в міжнаціональних відносинах. Як писала одна з совєтських експертів національного питання, З. Х. Аріфханова в 1979 році, згідно з цим „ленінським положенням „особливість їх дії (двох тенденцій розвитку. Примітка — А. К.) при соціялізмі полягає в тому, що розвиток і розквіт націй проходить на основі зближення; зближення знову в свою чергу є наслідком розвитку націй і зумовлює дальший розквіт у всіх сферах їхнього життя. Керівна роля у гармонійній взаємодії цих тенденцій належить тенденції до зближення".

І далі, нав'язуючи до горeславного XXII з'їзду, писала, що з'їзд уділив особливу увагу виясненню суті і форм вияву двох тенденцій і відмітив, що в СССР склалася нова історична спільнота людей — совєтський народ, склалися відношення нового типу. („Национальные отношения в СССР на современном этапе", Редколлегия: В. Ш. Шерстобитов, Р. Х. Аминова, А. Л. Нарочницкий, М. Асимов, К. Каракеев, Ш. Ташлиев, Б. Тулепбаєв, М. Ахунова, К. А. Гафурова; Издательство „Наука", Москва).

Совєтська дійсність і весь її політикум, як відомо, відзначався і відзначається глибоким проваллям і суперечностями між теорією і практикою в усіх ділянках народного життя. У випадку „положення про дві тенденції розвитку" маємо тут ще додаткове поглиблення і помноження таких протиріч, поскільки їх находимо вже в самому теоретичному тексті цієї штучної концепційки, ще заки перейти до розгляду дійсного практичного стану міжнаціональних відносин. „Експертам" національної політики СССР байдуже, що обидві тенденції в „ленінському положенні" вже в самій теоретичній площині взаємно себе виключають, а в практиці приводять якраз до посиленої асиміляції і русифікації, з одного боку, і зросту національного опору серед неросійських народів — з другого. У висліді: замість „гармонійного взаємовідділовування" маємо якраз загострення міжнаціональних порізнень і конфліктів.

Але тим не менше, в пляновиків і реалізаторів „ленінської національної політики" концепційка про „дві тенденції розвитку" має не лише теоретичне, але й практичне, дуже конкретне функціональне призначення на внутрішньому і зовнішньому відтинках.

На внутрішньому відтинку його завданням є в першу чергу заховати справжнє обличчя ґеноцидальної політики Кремля, спрямоване якраз на тотальне нищення національно-політичних, духово-культурних та історичних самобутніх, повновартісних первнів неросійських націй і зведення їх до аморфного, підметно вихолощеного етно-провінціялізму, який має стати погноєм для „нової історичної спільноти людей" — совєтського, тобто російського імперіяльного народу. Одночасно це положення про дві тенденції розвитку повинне виправдувати концепційку „єдиного совєтського народу" в очах неросійських народів, тобто спробувати їх затуманити і одурити бодай якоюсь мірою, „доказуючи", що вона їм „ґарантує" розвиток культури, зберігання національних почувань і т. п., та у цей спосіб протидіяти національному відродженню неросійських народів і скріпленню їхнього потенціялу. Іншими словами це мав би бути своєрідний „соціологічно-політичний параван для прикриття асиміляції і русифікації і одночасно інструмент невтралізації росту національної свідомости інших народів.

Своє практичне застосування ця теорія найшла, до речі, в 1977 році у формулюванні остаточного тексту брежнєвскої конституції, в якій не узглядено екстремістично-радикальних вимог деяких російських шовіністичних кіл, які домагалися внести в конституцію поняття єдиної совєтської нації, ліквідувати союзні і автономні республіки, створити однопалатну Верховну Раду і усунути, як зайву, Раду (Совєт) Національностей.

(Далі буде)

Відбулися загальні збори щадниці „Певність" у Чікаґо

На загальних зборах, які відбулися 24-го червня цього року, стверджено дальший фінансовий ріст щадниці. Ця обставина нав'язує нам думку про своєрідне „економічне чудо", якщо взяти до уваги стан американської економіки. Бож минулий звітний фіскальний рік від 1-го червня 1980 до 31 травня 1981 року був продовженням поглиблення господарської кризи, застою і нестабільности та постійного росту інфляції і безробіття. Все ж таки наша щадниця „Певність" зуміла перебороти всі труднощі й прийти на загальні збори з поважними осягами, які вказують, що ця установа на добрій дорозі до дальшого росту й розвитку та займає й надалі передове місце серед українських фінансових установ у вільному світі.

Голова Ради Директорів д-р Павло Надзікевич, відкриваючи загальні збори щадниці „Певність" привітав численно зібраних членів і представників установ, організацій і товариств. У своєму вступному слові він з признанням підкреслив фінансові досягнення щадниці, які можемо завдячувати дбайливому й прозірному керівництву, а зокрема моральній і матеріяльній підтримці нашого патріотичного членства. До дальшого ведення зборами він запросив президента Юліяна Куляса.

Після схвалення порядку нарад і затвердження складу номінаційної комісії, із привітами виступили такі особи: дир. Роман Мицик. президент кредитової кооперативи „Самопоміч" привітав щадницю з її успіхами побажав їй дальшого розвитку та підкреслив дружню співпрацю двох фінансових установ у Чикаґо; Роман Мартинюк — від Осередку українських сеньйорів при катедрі св. Миколая; Ярослав Мандзій — від Осередку СУМ-А в Палатайні; п-ні Борович — від Українського Бюра Суспільної Опіки; д-р Петро Вигінний, президент української кооперативи „Самодопога"; проф. Адам Антонович — від Українського Літературного Фонду ім. І.Франка; інж. Степан Ґоляш — від Організацій Українського Визвольного Фронту, а зокрема від Товариства б. Вояків УПА; Дмитро Багрій — від Іллинойського Відділу УККА — склали щирі вітання, побажання дальшого росту і подякували за дотеперішню фінансову підтримку.

Після відчитання секретарем Д.Багрієм протоколу з попередніх загальних зборів, який був прийнятий без змін, президент адв. Куляс звітував із праці всієї дирекції. подавши подрібний і обширний образ розвитку нашої щадниці на тлі загального господарського стану, в якому треба було бути обережним і робити правильні рішення відносно інвестицій громадського гроша, щоб приносив відповідний дохід. Наша філ:я поволі, але впевнено зростає і її капітал тепер виносить 2, 185,779 долярів. Подякувавши за гармонійну й дружню співпрацю членів дирекції, працівників і референтів окремих відділів, президент закінчив свій звіт словами оптимізму й оправданої надії, що щадниця і в наступному році буде розвиватися і приносити користь як членам, так і всій українській громаді.

Фінансовий звіт відчитано з поясненнями скарбником і екзекутивним директором Іриною Л.Левицькою-Гіромнімон. Цей звіт видруковано і розіслано членам перед загальними зборами у формі брошури, гарно технічно та графічно опрацьованої, а на його зміст складалися: вступне слово президента, денний порядок зборів, фінансовий балянс; декілька знімок членів дирекції, працівників і референтів окремих відділів та різні графічні показники. Декілька цифер, взятих із фінансового звіту, дадуть нам правдивий образ розвитку нашої щадниці. У звітному році капітал щадниці осягнув суму 62, 196,941 доляр (зріст у порівнянні до попереднього року на суму 7, 060,727 дол.); щадничі вклади — 52,933, 111 дол (6.596,492дол.); реальностеві позики — 45,479, 162 дол. (1,841,858 дол.), інші позики — 1,994,498 дол (599,325 дол), резерва і нерозділений дохід — 2,664, 642 дол.(247,199 дол); зріст членства — 12,881 (755), — титулом дивіденди членам виплачено 4,354,545 дол., а всі оперативні видатки зменшено до суми 1,102,357 дол. тобто на суму 110,714 долярів у порівнянні до попереднього року.

На закінчення цієї частини нарад голова Контрольної комісії д-р Роман Кобилецький у своєму звіті відмітив позитиви розвитку щадниці й праці дирекції, які довели до дальшого успішного розвитку щадниці з такими досягненнями, як збільшення майна на понад сім мільйонів долярів та придбання доходу в сумі 247,199 долярів. На підставі вибіркової контролі прибутків і видатків, оправданих відповідними прилогами й документами, фінансових звітів і участи окремих членів Контрольної комісії у засіданнях дирекції, Контрольна комісія поставила внесок на уділення абсолюторії уступаючій дирекції з признанням за ділове, фахове і дбайливе ведення всіх агенд і фінансових операцій щадниці „Певність". Членами Контрольної комісії були: інж. Мирон Добровольський, Юрій Верещак, Ярослав Мандзій, Василь Палагнюк, Мирон Павликович і Іван Ривак.

Над звітами розгорнулася жвава й обширна дискусія.

Після вичерпання цієї точки нарад проголосовано внесок Контрольної комісії на уділення абсолюторії уступаючій дирекції. Голова Номінаційної комісії Мирон Павликович подав листу кандидатів до нової дирекції, а саме: інж. Лев Боднар, Іван Галамай, інж. Мирон Гриневич, адв. д-р Тарас Ґаврик, інж. Степан Ґоляш, Ярослав Загородний, адв. д-р Юліян Е.Куляс, інж. Мирон Лущак, д-р Павло Надзікевич, дир. Петро Семків і Богдан Чомко, а до Контрольної комісії таких кандидатів: мґр Ірина Голод, Григорій Дронь, інж. Мирон Добровольський, д-р Роман Кобилецький, адв. д-р Ярослав Косач, Петро Куліш і Мирон Павликович. У Номінаційній комісії працювали: Мирон Павликович, д-р П.Надзікевич, Іван Галамай, Петро Куліш і інж. Мирон Добровольський. Цю листу загальні збори одноголосно схвалили.

Предсідник, подякувавши за вибір, склав окрему подяку колишнім членам, які цього року не ввійшли у склад нової дирекції: інж. Василеві Голоду, Богданові Лесюкові і д-рові Ярославові Косачеві за їхню участь і працю у нашій установі. Зокрема щиру подяку він склав інж. Василеві Голодові, співосновникові щадниці „Певність", який від 1964 року був незмінним секретарем установи і в її розбудову вклав багато своєї праці, труду і часу, та висловив надію, що він і надалі співпрацюватиме з дирекцією щадниці.

Щадниця „Певність", на протязі всього свого існування щедро й постійно виділяє із своїх фондів пожертви, дотації й допомоги нашим церквам, школам, науковим і літературно-мистецьким установам, молодіжним і спортовим організаціям та іншим громадським товариствам, як у Чікаґо, так і в цілих ЗСА та інших країнах нашого поселення.

Щадниця фінансує місцеві радіопрограми та своїми оголошеннями матеріяльно підтримує українську пресу й журнали. Титулом громадських пожертв цього року щадниця виплатила приблизно 50,000 долярів. Від початку свого заснування щадниця є членом УККА і щорічно вплачує свої членські внески у сумі 500 дол., а також щедро фінансує різні загально-громадські і політичні акції і почини.

Роман Кобилецький

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ ЗАКЛИКАЄ ВСІХ ВІДДІЛОВИХ УРЯДНИКІВ: ПРЕДСІДНИКІВ, СЕКРЕТАРІВ, КАСИРІВ ТА КОНВЕНЦІЙНИХ ДЕЛЕҐАТІВ ВЗЯТИ АКТИВНУ УЧАСТЬ В ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНІЙ КАМПАНІЇ. ЗА АКТИВНУ УЧАСТЬ І УСПІХИ В ЦІЙ КАМПАНІЇ ПЕРЕДБАЧЕНІ НАДЗВИЧАЙНІ НАГОРОДИ І ВОНА БУДЕ РІШАЛЬНА ДЛЯ ВИБОРУ КОНВЕНЦІЙНИХ ДЕЛЕҐАТІВ І ДЛЯ УЧАСТИ У КОНВЕНЦІЇ В ТРАВНІ 1982 РОКУ.

На порозі 30-річчя двох кооператив

Цього року обходимо 30-річчя двох найбільших українських кредитових кооператив в Америці, а саме, Чикаґо і Ню Йорку.

Що ми зробили за цих 30 років ?

Приєднали 14 тисяч членів і збагатилися на 71 мільйон долярів. Ми почали у „підвалі" і виросли до модерних приміщень, власних кооперативних домів; виросли до поважних фінансових установ. Напочатку нас єднала тільки кооперативна ідея самодопомоги в довір'ї один одному. В тому часі ми не мали федерального обезпечення вкладів, ми ще мали повних услуг членам, проте наші стремління „до добра і краси" перевищували інші вигоди, які були в американських банках. Тепер наші кредитові кооперативи за найновішими федеральними законами мають всі ті забезпечення, що мають банки, ба, щобільше наші кооперативи мають додаткове забезпечення кожного члена до 2,000 долярів на вклади і на 10,000 долярів на позички. Цього не має жадна інша фінансова установа. За це обезпечення всі 32 кооперативи платять понад 400,000 долярів річно. Сьогодні, коли відсоткова стопа є 20 відсотків і вище наші кооперативи видають позички своїм членам на 2 до 6 відсотків нижче.

Сьогодні маємо всі роди услуг членам, включно з безкоштовними чековими (з виплаченою дивідендою) контами; одним словом, услуги членам у повному розумінні цього слова.

Що ми зробили за цих 30 років ?

Служили кредитом нашим церквам, організаціям, школам, молодечим організаціям та членам по найнижчій відсотковій стопі. Ми не брали т.зв. „пойнтс" на морґеджах, не вимагали спеціяльних документів на інших позичках, пов'язаних з коштами, а служили своїй громаді з любов'ю і довір'ям. Ми видали сотні тисяч долярів на добродійні та громадські цілі. Ми були рушієм економічного сектору громади. Ми виплачували найвищу дивіденду нашим членам та платили за них надпрограмову асекурацію. З цього скористало багато наших членів у сотнях тисяч долярів. Ми видали мільйони долярів на студентські позички для нашої молоді. Ми були пораднею для всіх наших членів.

Які наші можливості росту ?

На мою думку, ми тільки почали нашу працю. На жаль, беручи до уваги цілість нашої громади, лише на цілих десять відсотків українського населення є нашими членами. Отже обі наші кооперативи мають змогу бути більйонерами, приєднавши у члени всю нашу громаду.

Не забуваймо, що для услуг нашої громади ми маємо 32 кооперативи по більших скупченнях ЗСА із капіталом 180 мільйонів долярів, отже, один більйон долярів не є фантазією, але можливою дійсністю. Якщо в американських кредитових кооперативах є понад двадцять відсотків населення (біля 45 мільйонів), то постає питання, чому ми „пасемо задніх"? Відповідь думаю, проста — наша вина. Про нас мало знають. За словами інж. В.Колодчина, ми не віримо у рекляму, що є передумовою системи американського життя. Наша молодь приходить по студентські позички, працює т.зв. „парт тайм", але ми замало про себе говоримо. Часи американської кредитової кооперації, що уважалися „збірними пунктами грошей" для банків, змінилися.

Завдяки ідейним висококваліфікованим провідникам кооперативного руху кредитові кооперативи стали банками. Коли сьогодні банки банкрутують, кооперативи ростуть. Чому? Саме тому, що багато провідних людей працює безкоштовно. В українському кооперативному русі коло 500 членів провідників віддає свій час безкорисно для добра нашої громади. Чільні діячі нашої молоді це розуміють і, напевно, будуть продовжувати цю працю у майбутньому.

Не забуваймо найважливішої речі, що кооператива є власністю членів і тільки вони вибирають свої управи для здійснення плянів. Один більйон долярів звучить може дивно, одначе, без найменшої страти, а навпаки, для великої користі нашої громади може стати підвалиною нашого завтра.

Д.Григорчук

90-річчя українського...

(Продовження зі стор. 2-ої)

Алберті; Тарнопіль, Дніпр, Сокаль і Борщів у Саскачевані; Україна, Комарно, Сеньків і Січ у Манітобі. Українці також осілися у більших містах: у Вінніпеґу, Едмонтоні, Ванкувері, Саскатуні, Торонто, Гамілтоні, Монтреалі та інших.

Тут, у Селі Української Спадщини, ми, потомки цих піонерів, бачимо, як виглядало оригінальне село, з церквою, з хатою під солом'яною стріхою, разом з меблями і приладдям тих часів, з крамницями, де є те, що вони тоді продавали, з фармерським обійстям і тому подібним. За це ми можемо бути вдячні Албертському урядові, що жертвував кілька мільйонів долярів на цей проєкт. Тепер ми можемо краще розуміти початкове життя наших піонерів і частково їх вклад у розбудову Канади.

Від тих часів до сьогодні, за цей короткий час, українці зробили величезний поступ у Канаді. Ті „гомстеди", 160 акрів, які родина оброблювала власними мозольними руками, волами й кіньми, перетворилися у великі фарми, принаймні в секцію на 640 акрів, де праця виконується модерними машинами. Українське фармерство багато спричинилося до розвитку економіки й добробуту Канади. За цих 90 років українці ввійшли в усі галузі життя цієї країни, в яких відіграють поважну ролю, — в рільництві, економії, індустрії, шкільництві, мілітарних ділянках і в політиці. Ці великі досягнення ми завдячуємо українським піонерам і їхнім нащадкам, бо вони поклали тверді основи для нашого всебічного розвитку. Честь і слава нашим Піонерам!"

Якщо будемо далі йти слідами наших піонерів з вірою в Бога, Церкву, у свій народ і в Канаду, та будемо працювати з посвятою й об'єднано під проводом Комітету Українців Канади, перед нами стелиться світліше майбутнє.

Варшава...

(Продовження зі стор. 2-ої)

запитання. Із цієї причини Совєтський Союз не може зректися вирішити польську проблему, якщо не хоче стануги віч-на-віч із своїм власним розвалом."

„У тій мірі, в якій не видно перспектив у розв'язці польського питання, наступить конечність вирішення тієї проблеми проти Польщі. Совєтському Союзові не вдасться обминути потреби передумати наново німецьке питання. Вони будуть змушені поставити собі питання, чи в існуючих сьогодні обставинах, проблеми їхньої безпеки не будуть краще запевнені шляхом відбудови Німеччини, тобто шляхом великодушного заспокоєння Середньої Европи, ніж таким 'статусом кво', який, в остаточній консеквенції, буде спрямований проти самого ССCР. У НДР (Німецька Демократична Республіка), як здається, розуміють ситуацію правильно". А в дальшому Гавзберґер пише: „Недавно провідники СЕД (Соціялісттіше Айнгайтспартай) не залишили щодо цього жадного сумніву. Міцне закріплення соціялістичної спільноти держав', — заявив в одній телеграмі до Кані і до прем'єра Ярузельського, Гоннекер, — ґарантує Польщі безпеку її кордонів. „Цю фразу випадало б читати два рази", — закінчує свої міркування Ганс Гавзберґер.

Якщо взяти до уваги теперішні совєтські маневри, закросні на велику скалю, вздовж усього узбережжя на Балтицькому морі, то ворожі енунціяції совєтської, східньонімецької і чеської преси, то є підстави припускати, що здогади німецького журналіста не позбавлені реальних основ.

ЗДВИГ СУМ-А В БАРАБУ

Барабу, Виск. — Здвиг Спілки Української Молоді Америки для західніх стейтів відбудеться в цьому році під час Дня Праці 5,6, 7-го вересня ц.р. на Оселі в Барабу у стейті Висконсин. Здвиг розпічнеться в суботу 5-го о год. 11-ій перед полуднем. В цьому дні відбуватимуться різні спортові активності, а вечером буде ватра і товариська забава з танцями. В неділю буде Служба Божа і маніфестаційна частина, включно, з дефілядою сумівських відділів цієї округи. Гратиме духова оркестра Осередку СУМ-А ім. Миколи Павлушкова з Чикаго. В неділю по полудні продовжуватимуться спортові змагання, а перед вечером виступлять мистецькі одиниці, між ними відомий сумівський танцювальний ансамбль „Україна". Здвиг проходитиме під кутом відзначення 40-річчя Акту 30-го червня, 35-річчя відновлення СУМ-у поза Україною, 125-річчя з дня народження Івана Франка і 110-річчя з дня народження Лесі Українки.

Вступайте в члени УНСоюзу!

З уваги на постійний зріст коштів друку, а зокрема в останніх часах на підвищення поштових оплат, Видавництво „Свобода" змушене зменшити число гратісових газет.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА СВІЖУ МОГИЛУ
бл. п. ЛІДІЇ МАРІЇ НОСИК
Складаю пожертву $100.00 на Фонд Катедри Українознавства при Гарварді.
Родині найсердечніші вислови співчуття.
Д-р ОМЕЛЯН ДЕРІЙ

В ДРУГУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого Мужа, Батька і Діда
бл. п. ІВАНА ЛОЗИНСЬКОГО
будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ
в СЕРЕДУ, дня 26-го СЕРПНЯ 1981 р.
в церкві СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ
в Обителі ОО. СТУДИТІВ в РИМІ
в укр. кат. церкві в ЛЮРДІ, ФРАНЦІЯ
в укр. католицькій церкві В КОГОВС, Н. Й.

В непроминаючому смутку:
Дружина — АННА
Дочка — НАДІЯ ДАНИЛЮК
з синами НЕСТОРОМ і АНДРІЯНОМ
Син — МИРОЛЮБ

•

В пам'ять Покійного складаємо:

На Патріярший Фонд	$ 200.00
на будову церкви в Люрді	200.00
на манастир оо. Студитів в Римі.	100.00
на іконостас в церкві Св. Юра в Ню йорку	100.00

В ПЕРШУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у Вічність нашого Незабутнього
Найдорожчого МУЖА і ТАТА
бл. п. МИКОЛИ КІЗИМИ
буде відправлена
ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ
в СЕРЕДУ, 2 ВЕРЕСНЯ о год. 8-ій рано
в церкві СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ
Рідних і Приятелів проситься згадати Покійного у своїх молитвах.
Дружина — АННА
Син — АЛЕКСАНДЕР
з дружиною МАРІЙКОЮ

•

В пам'ять Покійного складаємо пожертву $200 на іконостас церкви Св. Юра в Ню Йорку і $25 на Пресовий Фонд „Свободи".

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
бл. п.
Інж. ВОЛОДИМИРА БАКАЛЬЦЯ
члена Управи Шкільної Ради та довголітнього вчителя Школи Українознавства в Пассейку, Н. Дж.
буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в НЕДІЛЮ, 30-го СЕРПНЯ 1981 р. о год. 12:00 дня
в церкві СВ. МИКОЛАЯ в ПАССЕЙКУ
при Президент вул.
ШКІЛЬНА РАДА — при УККА

З великим смутком повідомляється Родину і Знайомих, що 11-го серпня 1981 р. відійшов у Вічність на 75-му році життя у Лондоні, Англія
бл. п.
Мґр ЕВГЕН СТЕТКЕВИЧ
ПОХОРОН — відбувся 17 серпня 1981 р. в Лондоні, Англія.
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!
В глибокому смутку:
син — РОМАН з дружиною НАДІЄЮ
внучка — СОНЯ
і Родина

У безмежному смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що в четвер, 20-го серпня 1981 р. ненадійно з Волі Всевишнього відійшла у Вічність на 80-му році життя наша Найдорожча і Незабутня
МАМА, БАБУНЯ І ПРАБАБУНЯ
бл. п.
ІРЕНА БУРАЧИНСЬКА з дому АРСЕНИЧ
вдова по бл. п. інж. Денисові

ПАНАХИДА — була відправлена в п'ятницю, 21-го серпня 1981 р. о год. 8-ій веч. в пох. заведенні І. Музики при Чікаґо Аве., Чікаґо, Ілл.
ПОХОРОН — в суботу, 22-го серпня о год. 10 ранку з пох. заведення до церкви Св. Йосифа при Cumberland Ave. в Чікаґо, а опісля на цвинтар св. о. Миколая.

Горем прибиті:
дочка — КСЕНЯ з мужем ЯРОСЛАВОМ ДАНИЛИШИНИ
син — БОГДАН з дружиною МИРОСЛАВОЮ БУРАЧИНСЬКІ
внуки — РЕНЯ ДАНИЛИШИН, ХРИСТЯ з мужем АДРІЯНОМ ЦЬОЛКИ
БОРИС з дружиною ОКСАНОЮ БУРАЧИНСЬКІ
АНДРІЙ з дружиною ЛЯЛЕЮ БУРАЧИНСЬКІ
правнуки — ЕРИК, МАРЧИК, ДЕНИСИК і ДІЯНА БУРАЧИНСЬКІ
Ближча і дальша Родина в ЗСА і Україні

На здвизі СУМ в Англії дійшло до сутичок

Джерзі Сити, Н.Дж. — З різних джерел повідомляють, що під час 33-го крайового Здвигу Спілки Української Молоді у Великій Британії, який відбувся в місті Лестер, Англія, в суботу, 4-го липня, дійшло до сутичок поміж Валентином Морозом і деякими організаторами і учасниками цієї імпрези.

У наслідок сутичок декілька осіб, в тому числі й В.Мороз, були фізично потурбовані. Згідно зі заявою Крайової Управи СУМ у Великій Британії, яка розіслала до преси своє офіційне становище до інциденту в Лестері, комендант Здвигу В. Капринець має зломані ребра у наслідок сварки і шарпанини за мікрофон з В.Морозом.

Інцедент мав місце під кінець Здвигу, який закінчувався дефілядою сумівської молоді перед почесною президією. В.Мороз, згідно зі заявою, який прибув на Здвиг в сумівському однострою, намагався насильно вирвати мікрофон від В. Карпинця, щоб виголосити слово. Але вже раніше, сказано в заяві, організатори Здвигу заявили В.Морозові що програма здвигу не передбачає промов, а тільки евентуально кілька привітів У цій справі велась кореспонденція поміж організаторами і В.Морозом, і заява подає кілька уривків з того листування ще в травні цього року. В.Мороз настоював на виступі, покликаючись на листи і телефонічні розмови від поодиноких осіб в Англії з бажанням, щоб він таки виступив на Здвизі.

Інформаційна служба „Анабазису", в окремому комунікаті, повідомляє, між іншим, що два сумівські осередки з Галіфаксу і Единбургу стали біля сцени, з якої промовляв В.Мороз, а їх керівники з сумівським прапором в руках стали на сцені по обидвох боках Мороза. Відтак вони його супроводили поза межі площі, хоча інші учасники старалися супроводжуючим Мороза сумівцям вирвати прапор з рук, — твердить ІС „Анабазису".

7-ий з'їзд Об'єднання сеньйорів УНС

Наші брати сеньйори в Америці, зорганізовані в Об'єднанні Сеньйорів Українського Народного Союзу, мають гарний звичай влаштувати кожного року у червні свій з'їзд на найкращій українській оселі Союзівці в Кергонксоні, Н.Й.

І цього року відбувся такий з'їзд, який тривав майже цілий тиждень, від 14-го до 19-го червня, з цікавою діловою й розваговою програмою. На з'їзд прибули члени і гості з різних стейтів у кількості понад 150 осіб, а серед них—визначні гості: президент СКВУ мгр Іван Базарко, головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис, духовні отці, мистці, редактори і професіоналісти.

З'їзд почався молебнем за померлих членів Об'єднання в місцевій українській католицькій церкві Пресвятої Трійці, яку відправив парох о. д-р Богдан Волошин, виголосивши гарну змістовну проповідь. З'їзд відкрив голова Комісії сеньйорів інж. С.Куропась, після чого усі дні з'їздом проводив дуже вміло д-р В.Сенежак.

У програмі були звіти управи, включно з головою мґром М.Аврамчуком. Найважливішою точкою нарад була справа будови Дому для старших на Союзівці, яку перебрали на себе управи Об'єднання й УНСоюз.

Перевибрано нову управу яку очолив енергійний редактор д-р В.Борковський.

В рамках з'їзду були дві головні доповіді: делегатка Конференції Білого Дому для справ старших громадян А.Волошин говорила англійською мовою про сеньйорів у відношенні до американського Уряду, а інж. В.Вацик з Торонто, як запрошений гість з Канади, якого запросила заступниця голови Комісії сеньйорів УНС М.Чучман, мав доповідь на тему: „Люди похилого віку у світовій перспективі і в українській дійсності на північноамериканському континенті". В програмі з'їзду слід також відмітити дуже цікаву прогулянку до військової академії у Вест Пойнті, висвітлювання прозірок, бенкет з мистецькою програмою, забаву з танцями, щоденні гумористичні вечорі, якими проводив повний енергії й ентузіязму інж. С. Куропась.

З'їзд пройшов дуже вдало і в милій атмосфері, за що всій управі Об'єднання належиться признання і подяка.

В.Вацик

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

ДВА 17-ЛІТНІ ХЛОПЦІ ЗІ СХІДНЬОЇ Німеччини викопали тунель попід цілу охоронну систему на східньому боці кордону зі Західньою Німеччиною і втекли до Західньої Німеччини. Тунель вони викопали зі входом у лісі, недалеко кордону, а землю скидали в ярок та прикривали листям, заховуючи від пограничників, які постійно обходили той терен. Ліс на кордоні і широка смуга землі очищені, та це зовсім не перешкоджало підприємчивим молодим людям. Після їхньої втечі і викриття тунелю комуністична влада Східньої Німеччини розпочала акцію перевірки широкого поясу пригpаничних просторів.

ЗГІДНО З ОПІНІЄЮ ЗНАВЦІВ ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД Реґен тому не хотів поступитися на вимогу контролерів цивільної авіяції, бо це з одного боку підривало б престиж федерального Уряду, а з другого заохотило б до ребелії тих контролерів, які відмовились від страйку і продовжували працювати на вимогу Уряду. Становище Президента підтримують усі члени Уряду і більшість американського народу.